

melse med reglerne i folkeforsikringslovens § 17.

Bestemmelser om afholdelse af udgifter til de ting, jordemødrene benytter i deres virksomhed, indeholdes i forslaget § 14, der i alt væsentligt svarer til de nugældende regler, dog at det foreslås, at også udgifterne til sygeplejeartikler m. v. efter nærmere bestemmelse skal kunne udredes af det offentlige.

At en jordemoder ikke uden særlig hjemmel har noget retskrav på det offentlige i de i forslaget § 15 omhandlede tilfælde, hvor hun på grund af smitsom sygdom må afholde sig fra sin virksomhed, følger formentlig af almindelige retsregler, men det er dog fundet rettest, at jordemoderloven som hidtil, jfr. den nugældende lovs § 4, stk. 2, der dog kun omtaler barselbeber, indeholder en udtrykkelig bestemmelse om dette forhold.

Det har været overvejet, om der burde indføres en videregående erstatningspligt for det offentlige i disse tilfælde, men bl. a. af hensyn til konsekvenserne er der ikke fundet anledning til at fremsætte forslag herom. Det er iøvrigt fra lægelig side blevet påpeget, at den bestående retstilstand på dette punkt ikke medfører større økonomiske tab for jordemødrene, idet praksisforbud ofte vil kunne undgås, når jordemoderen anvender handsker og ansigtsmaske.

Kapitel IV. Tilsyn.

Forslaget §§ 17 og 18 om tilsyn med jordemødre og specielt med jordemødre, der i deres hjem optager svangre og fødende, svarer ganske til de nugældende bestemmelser.

Kapitel V. Straffebestemmelser.

Som tidligere anført er det fundet ønskeligt, at der tilvejebringes en særlig hjemmel for at straffe den jordemoder, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af sit kald, og en hertil sigtende bestemmelse er optaget i forslaget § 19, stk. 1.

En lignende regel er gældende for læger, jfr. lægelovens § 18, samt for personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, jfr. straffelovens § 157, og det anses for rettest at fastslå, at jordemødrene, der virker med offentlig anerkendelse, i den heromhandlede henseende er ligestillet med de nævnte persongrupper.

Endvidere er det fundet naturligt, at påtale af overtrædelse af jordemoderlovens bestemmelser normalt kun sker efter sundhedsstyrelsens begæring, da særlig sagkundskab

ofte udkræves til bedømmelse af de forhold, der her er tale om. I forslaget § 20 er derfor optaget en bestemmelse herom, således at der også på dette punkt bliver overensstemmelse med lægeloven, jfr. denne lovs § 28.

Om fortabelse af rettigheder som følge af straf er der givet nye regler ved lov nr. 286 af 18. juni 1951. Herefter gælder det bl. a., at personer, der udøver en virksomhed, som kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse — hvilket jo netop er tilfældet for jordemødrenes vedkommende — ved dom for et strafbart forhold kan frakendes retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed, såfremt det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Frakendelsen sker på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre; i sidstnævnte tilfælde kan spørgsmålet om fortsat udelukkelse fra den pågældende virksomhed indbringes for retten efter 5 års forløb, dog at justitsministeren, når særlige omstændigheder taler herfor, kan tillade, at spørgsmålet rejses på et tidligere tidspunkt.

Til de enkelte bestemmelser i forslaget bemærkes iøvrigt:

Til § 1.

ad stk. 1.

Ret til at udøve virksomhed som jordemoder her i landet har efter de nugældende regler kvinder, der på lovlig måde har erholdt lærebrev som jordemoder her i riget, når de har underskrevet en forsikring om at ville opfylde de dem som jordemødre påhvilende pligter, jfr. jordemoderlovens § 1, stk. 1. Der stilles således — ud over jordemodereksamen — ikke i lovgivningen særlige krav til den, der ønsker at være jordemoder, hverken med hensyn til opfyldelse af visse legemlige og sjælelige krav eller med hensyn til duelighed. Rent faktisk finder der imidlertid en udskillelse af ukvalificerede personer sted, dels i forbindelse med elevernes optagelse på jordemoder-skolen, dels under selve uddannelsen.

Det må imidlertid anses for ønskeligt, at der — for at skabe størst mulig sikkerhed for, at personer, som autoriseres til at praktisere som jordemødre, er fuldt ud egnede dertil — i lovgivningen fastsættes nærmere bestemmelser om, under hvilke betingelser det kan nægtes en person, der har erholdt lærebrev som jordemoder her i riget, tilladelse til at udøve jordemodergerning og betegne sig som jordemoder. Det må derhos anses for rettest, at der som